

Миленко предъ Пожаревецъ, гдѣ-то ся бѣхъ даи-тѣ на бързъ рѣкѣ утвердили.

При Шабець быдохъ още единпѣтъ Сърби-тѣ устрашени отъ кадѣ Боснѣ. Единъ кабаданя отъ даи-тѣ по имя Ношина, бѣше отишелъ още преди побунение-то въ Боснѣ, за да си посѣти фамилиѣ-тѣ; той обаче бѣше отишелъ само съ 80 карджалин, нѣ като несмѣяше съ тѣхъ само да ся върне, събра тогда до 1000 души за да си проправи пѣтъ да влѣзе въ Шабець, като распѣди Сърбы-тѣ, кои-то бѣхъ обградили Шабець. Само 200 души отъ Сърбы тѣ, кои-то чакахъ подѣ войводѣ Кюркчи при манастиръ тѣ Чокешинѣ, можа той да надбие. Едно такова малко число, и освенъ че му проводи Яковъ още единъ малкъ помощъ, да ся одържи противу толкова множество, небѣше никогда възможно, и за това Кюркчиѣ-та почна да смѣнява че неще може да отбрани манастиръ-тѣ. Единъ изгорѣлъ манастиръ, рече той, може ся пакъ направи, нѣ единъ мъртавъ челоуѣкъ не може ся повърнѣ въ животь никогда. Яковъ види твърдѣ добрѣ, че ние сега врѣмя да ся бавимы около манастирски-тѣ зидове, нѣ да ся продължи обсаждение-то на една отъ най-важны-тѣ крѣпосты. На това Яковъ му отговори: „ты мислишь, че ако загинешъ, ще ся свърши въ тебе челоуѣческой-тѣ плодъ!“ Кюркчиѣ-та разсърденъ обърна му гърбъ, остави манастиръ-тѣ и отиде въ планинѣ-тѣ.

Негово-то войнство ся рѣши да дочака на единъ брѣгъ още пять пѣты посиленъ непріятель, понеже, какъ-то казвать, тѣ ся научени само въ планинѣ-тѣ и горы-тѣ да ся бѣхъ. Нѣ